

Cái cảm giác “trở ng rở ng” của người đi trong lòng ch đã cảm nhận đôi khi cũng đến với tôi mỗi dịp Giáng Sinh vậy.

Năm 1954, nhà thơ Trần Dần có làm bài thơ với tựa đề “Nhật đnh thng”. Trong bài thơ dài khi tác giả bước vào t này, có những câu như sau:

“Tôi bước đi

không thấy phố

không thấy nhà

Chỉ thấy màu sa

trên màu đỏ.”

Cái cảm giác “trở ng rở ng” của người đi trong lòng ch đã cảm nhận đôi khi cũng đến với tôi mỗi dịp Giáng Sinh vậy. Nhìn phố phường trong những ngày chu n b Giáng Sinh, tôi cũng thấy những người lên mặt màu đỏ: màu đỏ của áo thùng thình của ông già Noel, màu đỏ của lá

tr ng nguyên mà gi a cao đ c a mùa hè x Úc ng i ta v n có th “ép” ra cho b ng đ c, màu đ c a nh ng gói quà Giáng sinh, màu đ c a đ m i th bóng đèn giăng m c kh p n i. Xen v i màu đ y là nh ng th ph từng không th thi u c a mùa Giáng sinh nh ánh sao l , cây thông, nh ng chú nai kéo chi c xe tr t tuy t c a ông già Noel. Và dĩ nhiên, gi a nh ng màu s c s c s c a mùa Giáng Sinh, làm sao không th không nh c t i nh c Giáng Sinh.

Nh ng tuy t nhiên, đi gi a ph ph ng đô h i trong mùa Giáng Sinh, tôi l i th y thi u m t đi u mà l ra không th thi u: thi u nhân v t chính c a ngày l . Có ngày Giáng Sinh nh ng xem ra không có ng i Giáng Sinh. Có Ngày sinh, nh ng không th y có ng i đ c sinh ra. M i l n ra ph hay ngay c nhìn vào nh ng trang hoàng c a m t s gia đình trong xóm tôi, tôi c g ng tìm hình nh c a m t Hải Nhi Giêsu, nh ng xem ra ánh đèn đ i n có l ch a đ sáng đ tôi nh n ra Ngài ho c bóng dáng c a ông già Noel, c a nh ng con nai kh ng l đã che khu t hình bóng nh bé c a Ngài chẳng.

Tôi b ng nh l i lá th c a m t c u bé vi t cho Hải Nhi Giêsu v i n i dung đ i khá nh sau: “Chúc m ng Giáng Sinh Hải nhi Giêsu. Ngài là ng i may m n nh t, vì đ c sinh ra trong Ngày Giáng Sinh.” (!!)

Bi t đâu đ i v i nhi u ng i, Giáng sinh ch còn là m t ngày sinh c a m t nhân v t mà ch ng còn ai bi t đ n tên tu i.

Nh ng mu n hay không, Noel 2010 v n mãi mãi là ngày sinh th 2010 c a Ngài. C t m c th i gian y, dù có g i là Công nguyên hay nh th nào đi n a, v n hàm ý r ng cách đây trên đ i 2000 năm, Ngài đã chào đ i. Ngài là m t nhân v t l ch s ch không ph i là huy n tho i. Tin nh n Ngài hay không là chuy n c a ni m tin, nh ng ai cũng ph i nhìn nh n r ng hai ngàn năm l ch s c a nhân lo i đã mang đ m đ u n c a Ngài và mãi mãi nhân lo i s không bao gi có th lo i b Ngài ra kh i l ch s c a mình. Tuyên x ng Ngài hay không là ni m xác tín riêng c a t ng cá nhân, nh ng khó có th ch i c i đ c r ng giáo hu n và cu c đ i c a Ngài đã làm thay đ i c c di n th gi i và đ c bi t mang l i m t cái nhìn m i v ph m giá con ng i. N u Ngài đã không sinh ra thì th gi i ngày nay có l đã ch ng bao gi đ t đ c ý ni m v ph m giá b t kh xâm ph m c a con ng i. Ngài sinh ra là đ nói r ng m i m t ng i sinh ra trên cõi đ i này đ u có m t nhân v đ c nh t vô nh và b t kh di nh ng. V i Ngài, đ c chào đ i, đ c s ng là quy n n t ng nh t trong m i quy n c a con ng i. Giàu sang hay nghèo hèn, xinh đ p hay x u xí, thông minh hay đ n đ n, kh e m nh hay y u đau, lành l n hay khuy t t t, bình th ng hay d đ ng...m i ng i đ u có m t ph m giá đ c nh t vô nh mà ng i khác không th có hay thay th đ c.

Đó là s đ i p c a mùa Giáng Sinh mà tôi khó có th tìm th y gi a nh ng huyền não c a ph ph ng. May cho tôi là v n còn có nh ng n i th ph ng đ tôi có th l ng nghe đ c s đ i p y. Trong m t bài thuy t gi ng mà tôi nghe đ c cách đây không lâu t i m t nhà th v ùng St

Ives, B c Sydney, v linh m c m đ u b ng m t lo t nh ng than phi n xoay quanh nh ng đ u t h i c a th gi i ngày nay. Đ i lo i ng i ta nói r ng th gi i ngày nay không t t h n th gi i ngày x a. Nh ng có m t em bé i kh ng đ nh m t cách ch c n ch r ng t 6 năm nay, th gi i đã tr n nên t t h n th gi i ngày x a. Đ c h i lý do, em tr i: “Th gi i hôm nay t t h n b i vì có tôi.” V i tôi, câu nói c a em bé này đã tóm l c toàn b s đ i p c a mùa Giáng Sinh mà năm nào tôi cũng mu n l ng nghe và hâm nóng l i.

“Th gi i hôm nay t t h n b i vì có tôi”, m c dù tôi ch là m t k vô danh trong h n 6 t ng i đang có m t trên trái đ t này. Tôi sinh ra, đó là đ u t t cho tôi và cũng t t cho h n 6 t ng i khác đang quay qu n chung quanh tôi. Dù sao, trái đ t này v n còn r ng và có đ m t ch cho tôi cũng nh hàng hà sa s nh ng ng i s đ n sau tôi.

Theo b n “th vì khai sinh” do cha tôi l p, tôi chào đ i trong tháng 12. T ngày b n c ra đ i, h c đ c đ u hay c a ng i Tây ph ng, tôi cũng bi t m ng ngày sinh c a mình. Tôi nghĩ r ngoài ngày T t là ngày sinh chung c a m i ng i Vi t nam, ngày sinh c a b t c ai cũng c n ph i đ c c hành. V i tôi, ngày sinh đáng đ c “m ng” h n thi đ u, đ c th ng quan ti n ch c hay đ t đ c m t chi n th ng trong b t c l ãnh v c nào, b i vì c hành ngày sinh c a m t ai đó là nói v i ng i đó “Cám n b n vì b n là b n. Cám n b n vì b n đã chào đ i. Cám n b n vì đã cùng tôi sát cánh bên nhau trên hành tinh này.” C hành m t ngày sinh là tôn vinh s s ng và vui m ng vì s s ng. Trong ngày sinh c a ai đó, chúng ta không chúc m ng: “Chúc m ng b n vì nh ng thành t u b n đã đ t đ c”. Chúng ta ch nên nói: “Cám n b n vì b n đã sinh ra và đang s ng gi a chúng tôi.”

Trong ngày sinh, chúng ta tôn vinh hi n t i. Chúng ta không than phi n vì nh ng b t h nh đã x y ra trong quá kh hay lo l ng cho nh ng gì s đ n trong t ng l i. Trái l i, chúng ta ch mu n nâng đ và nói v i ng i m ng sinh nh t: “Chúng tôi yêu th ng b n.” (x.Henri J.M Nouwen, Here and Now, Living in the Spirit trg 5)

Tôi r t thích m t bài th mà bác sĩ Đ H ng Ng c đã sáng tác sau l n “đ đ” đ u tiên c a ông t i b nh vi n T Dũ, Sài Gòn h i năm 1965, khi ông v a m i ra tr ng. Lòng l ãng l ãng vì l n đ u tiên đ c hoàn thành nhi m v cao c là giúp cho m tròn con vu ng, viên bác sĩ tr li n vi t phía sau ph n b nh án lá th gi i cho em bé s sinh nh sau:

“Khi em c t ti ng khóc chào đ i

Sinh Lão B nh T

Tác Giả: Chu Th p

Chúa Nhật, 09 Tháng 1 Năm 2011 04:23

Anh đ i đi n đ i chào em b ng n c i

L n lên nh đ ng h i t i sao có k c i ng i khóc

Trong cùng m t c nh ng nghe em!

Anh nh vào m t em th thu c màu nâu

Nói là đ ng a đau m t

Ngay lúc đó em đã không nhìn đ i qua m t th c

Nh đ ng h i vì sao đ i t i đen

Khi anh c t rún cho em

Anh đã xin l i chân thành r i đó nhé

Vì t nay em đã ph i cô đ n

Em đã ph i xa đ a đàng lòng m

Em là gái là trai anh ch ng quan tâm

Nh ng khi em bi t th n thùng

S bi t th nào là n c m t trong đêm

Khi tình yêu tìm đ n!

Anh đã không quên bu c etiquette vào tay em

Em đ c dán nhãn hi u t giây phút y

Nh đ ng t h i tôi là ai khi l n khôn

Cũng đ ng ng c nhiên sao đ i nhi u nhãn hi u

Khi em m m t ng ngàng nhìn anh

Anh cũng ng ngàng nhìn qua khung kính c a

M t ngày đã th c gi c v i v i vàng v i hoang mang

V i nh ng danh t dao to búa l n

Đ b p l a đ đ máu đỏ em...

Thôi trân tr ng chào em

M i em nh p cu c

Chúng mình cùng chung

S ph n...

Con ng i”

(Đ H Ng Ng c, Cành Mai Sân Tr c, nxb Văn hóa Thông tin, Sài Gòn 2004, trg 363- 364)

Ngày nay, trên khắp thế giới và ngay trên chính quê hương tôi, từng phút từng giây, có biết bao nhiêu thế hệ không ngừng không dứt c may mắn nhận được một “lời chào” từ một người hay ngay chính từng người mà đã cứu mạng mình, mà còn biết từng đợt quyên góp nhận nhút là quyên góp c “chào đời”.

Đôi với những thế hệ hôm trước, thế giới bao la tuy rộng rãi này trở nên hoàn toàn vô nghĩa: thế giới sẽ mãi mãi là “hư vô” đối với những người không được “chào đời”.

Đa bé đã được bác sĩ Đ H Ng Ng c giúp “chào đời” giờ này đã là một người “đáng tu” nếu không làm ông làm bà thì cũng đã trải qua những cuộc bể dâu. Dù có biết đến xót xa sóng cả ba đào của cuộc sống, đa bé vẫn nhận ra rằng được chào đời và “nhập cuộc cùng chung số phận con người” với bao nhiêu người khác là một niềm phúc và vinh.

Được sinh ra quả là một ân lớn nhận của đời người. May mắn hơn cho chúng ta, ân này không chỉ xảy ra một lần trong đời người mà với bản năng hương trời Chân, Thiện, M, mọi người trong chúng ta luôn được mọi người đời “tái sinh” ngay trong đời sống này.

Sống là tái sinh. Nhà hiền triết Hy Lạp nào đó có lẽ đã muốn ám chỉ đến sự “tái sinh” không ngừng của kiếp người khi ông nói rằng “không ai tắm hai lần trong cùng một dòng sông”. Khoa học hiện cũng muốn chứng minh cái ý tưởng này khi nói với chúng ta rằng trong một chu kỳ nào đó, con người chúng ta thay da đổi thịt không ngừng. Cũng như loài rắn hay tôm cua phải lột da lột vỏ để lột thêm, xét về mặt triết lý, đời sống và “trở nên thành” con người cũng phải không ngừng “thay da đổi thịt”.

Tái sinh trong thân xác đã đành, chúng ta cũng luôn tái sinh trong hoàn cảnh sống. Không cần phải thay đổi căn tính như triết học hiện đại làm nhân chứng trong một vụ án có thể gây nguy hại cho tính mạng, một cuộc vượt biên, một tai nạn thảm khốc cũng đủ để biến chúng ta thành một con người khác.

Sâu xa hơn, bất cứ một sự hoán cải nào cũng là một cuộc “tái sinh”. Kitô giáo không ngừng kêu gọi con người “hoán cải” để một cách lý “con người mới”. Với Phật giáo thì chấp nhận buông dao bỏ kiêu mạn, con người cũng đã thành “phật”.

Khi được sinh ra, chúng ta không biết gì hết về giá trị của việc “chào đời”, không có chuyện là, không được quyên quyên để nh. Nói theo nhà sư Trích Công Sơn, “hết biết nào hóa kiếp thân tôi”. Nhưng với “tái sinh”, người trẻ như người hoàn cảnh khách quan đã đầy, đa phần đều do sự chấp nhận là, sự mong muốn và quyên tâm của mình người. Và điều tuy nhiên với của “tái sinh” là nó có thể diễn ra vào bất cứ thời điểm nào của đời người. Không bao giờ là quá trễ để “tái sinh”. Điều quan trọng là người muốn “tái sinh” có đức hạnh và quyên tâm hay không. Và cả chúng ta nữa, liệu chúng ta có đức kiên nhẫn, đức lòng và yêu thương để giúp đỡ và khích lệ hay không.

Đây là lời mời gọi và những thách thức đối với tôi mỗi dịp Giáng Sinh về. Tôi vẫn mãi nghĩ “ngày sinh” của tôi. Có lẽ tôi cũng đã trải cái tuổi của cả Tiên Điền để “trải qua một cuộc bể dâu” và “đau đớn lòng” vì những gì mình đã thấy trong cuộc đời này. Đó là thế. Đã mang tiếng khóc khi “chào đời” thì làm sao tránh khỏi bước đi “đón chào” bằng vô vàn khổ đau. Nhưng ngoài cái nhìn của cuộc đời dâu bể ấy, tôi vẫn nhìn ra không biết bao nhiêu ân phúc mà cuộc đời đã dành cho tôi để chấp nhận những thách thức “đời vẫn mãi mãi đáng sống”.

“Phật giáo quá nhiều để được “làm người” một cách sung mãn đến quá ít người nhận thấy hay có thể cảm được giá trị. Phật dùng cả hai tay để vừa tạ b sự an toàn vừa dám liều sống. Một tay để ôm lấy thế giới như một người yêu. Một tay để đón nhận đau khổ như một người kiên sống. Một tay để đem nghi ngờ và bóng tối như cái giá để hiểu biết. Một tay để có một ý chí sắt đá trong nghịch cảnh, như người luôn chấp nhận mọi hậu quả của sống và chết.” (Morris L. West, trong “Shoes of the Fisherman”)

Lời “chúc mừng Giáng Sinh” mà tôi muốn dành cho mình mỗi năm chính là quyên tâm mãi mãi “tái sinh” để mỗi ngày có một “đời sống mới”, hết mình trong thân phận con người. Dù có phải quở quở trong kiếp người đầy khổ đau, tôi vẫn cần gọi “chào đời” bằng niềm vui hân hoan, trân trọng đón nhận mọi điều tốt đẹp từ mọi phía và trao tặng lại, và trên hết, luôn tin tưởng và bằng lòng với chính con người đầy dẫy khuyết điểm và bất toàn của mình.